

Súčasnosť

Keď mi zazvonil telefón, akurát som prechádzal preskleným foyerom v imponantnom sídle Harryho firmy na ulici London Wall. Pozrel som sa na digitálnu obrazovku nad recepciou, aby som zistil, koľko je hodín. Bolo len pol piatej, ale ja som sa už nevedel dočkať, kedy pôjdem domov. Nahovoriť Granta Jamesa, známeho obchodného magnáta, aby investoval päťdesiat miliónov libier do Harryho nového fondu, ma stálo dlhé mesiace vytrvalého presviedčania a bol som pripravený to náležite osláviť. Harry pre mňa a pre Ellen na znak vďaky rezervoval na dnes večer stôl v *Hideoute*, najlepšej reštaurácii v Cheltenhame. A viem, že Ellen z toho bude nadšená.

Rozmrzene som pozrel na telefón, dúfajúc, že hovor nebudem musieť prijať. Volajúcim bol Tony Heddon, policajný detektív z Exeteru. Prvýkrát sme sa stretli pred dvanástimi rokmi, keď ma zatkli pre podozrenie z Laylinej vraždy, a po čase sa z nás stali dobrí priatelia. Naľavo od recepcie bola prehýbaná ocelová lavička. Dokráčal som k nej a zložil si kufrík na jej kovové sedadlo.

„Tony,“ povedal som, keď som zodvihol telefón, „rád ťa počujem.“

„Neruším?“

„Ani trochu,“ odvetil som, len čo som si uvedomil, že znie vážne. Takto znel vždy, keď sa mi chystal oznámiť, že francúzske úrady našli neidentifikované ženské telo. Tušil som, ako nepríjemne sa musí cítiť, tak som prešiel rovno k jadru veci. „Našlo sa ďalšie telo?“

„Nie, nič také,“ ubezpečoval ma s miernym devonshirským prízvukom. „Thomas Winter – vieš, váš bývalý sused zo St Mary’s – prišiel včera k nám na stanicu.“

„Thomas?“ spýtal som sa prekvapene. „Čudujem sa, že je po toľkých rokoch ešte stále nažive. Ako sa má?“

„Po fyzickej stránke je na tom pomerne dobre, ale už má svoje roky. Preto by sme neradi jeho slovám prikladali príliš veľkú váhu,“ dodal a odmlčal sa. Čakal som, kým začne znova hovoriť, a zatiaľ som si v mysli prechádzal, čo im Thomas mohol povedať. Vtom som si spomenul, že skôr než sme s Laylou odcestovali na dovolenku do Francúzska, predtým než zmizla, sme v Thomasových očiach boli ten najšťastnejší párik na svete.

„Tak, čo povedal?“ opýtal som sa.

„Že včera videl Laylu.“

Srdce sa mi na chvíľu zastavilo. Voľnou rukou som sa oprel o studené kovové operadlo lavičky a pokúšal sa spracovať to, čo mi práve povedal. Vedel som, že čaká, že niečo poviem, ale ja som toho nebol schopný. Nechal som na neho, aby vyplnil ticho.

„Povedal, že ju videl stáť pred domčekom a že keď sa k nej priblížil, aby sa s ňou porozprával, utiekla,“ pokračoval.

„Pretože to nebola Layla,“ povedal som odmeraným tónom.

„Presne to som mu povedal aj ja. Pripomenul som mu, že odkedy ju naposledy videl, ubehlo dvanásť rokov. Ale on vravel, že by ju spoznal aj po päťdesiatich. Cez hlavu mala prehodenú kapucňu, ale trval na tom, že to bola ona. Údajne to malo niečo spoločné s tým, ako stála.“

„Ale nerozprával sa s ňou.“

„Nie. Povedal – a teraz citujem: *Zavolať som na ňu po mene a otočila ku mne hlavu, ale keď ma uvidela, utiekla.* Tvrdil, že bežala smerom k vlakovej stanici, ale keď sme tam prišli, pokladnica bola už zatvorená a nevedeli sme nájsť nikoho, kto videl ženu čakajúcu na vlak. Nemajú tam kamerový systém, takže stále nie sme o nič múdrejší.“

Snažil som sa nájsť správne slová. „Ale nemyslíš si, že by to naozaj mohla byť Layla, však? Nie po toľkých rokoch...“

Tony si sťažka povzdychol. „Prikláňam sa k tomu, že ide len o bujnú predstavivosť pána Wintera. Ale myslel som, že by si o tom mal vedieť. To je všetko.“

„Tak... vďaka, Tony.“ Chcel som položiť, ale mal som pocit, že je na to ešte priskoro. „Kedy ideš do dôchodku? V septembri, že?“

„Áno, už mám pred sebou len dva mesiace. Hoci si vôbec nie som istý, čo si so sebou počnem.“

Toho som sa chytil. „Môžeš začať tým, že nás navštíviš. Ellen ťa veľmi rada uvidí.“

„Prídem. Určite.“

Možno sa dovtipil, že mi nie je do reči, pretože mi oznámil, že musí vybaviť ešte jeden telefonát. Chvíľu som stál a vyhodnocoval situáciu. Premýšľal som o tom, prečo si Thomas myslel, že videl Laylu. Rýchlo som si to prepočítal:

tesne pred tým, než sme v roku 2006 vyrazili na tú osudnú dovolenku do Francúzska, sme s Thomasom oslávili jeho osemdesiatku. To znamená, že teraz má deväťdesiatdva. V takom veku sa už ľudia často mýlia, takže sa ľahko zamieňa čokoľvek, čo hovoria alebo si myslia, že videli. Mohlo to byť len starecké blúznenie. To ma upokojilo. Vytiahol som z vrecka kľúče od auta a zamieril som na parkovisko.

Cesta domov sa neskutočne vliekla, čo v piatok poobede nebolo nič nezvyčajné. Keď som prechádzal okolo tabule s nápisom *Vitajte v Simonsbridgei, prosím, jazdite opatrne* na začiatku obce, prvotné nadšenie z uzavretého obchodu sa pomaly začínalo vracieť. Od Harryho bolo milé, že nám zarezervoval stôl v *Hideoute*. Povedal, že si mám dať divinový steak – a asi si ho aj dám.

O minútu som už parkoval pred naším domom. Zvonka možno nevyzeral nič moc, ale pre mňa boli jeho útroby útočiskom a jeho záhrada mi bola svätynou. Za normálnych okolností by Ellen už stála vo dverách a nevedela by sa ma dočkať – rovnako ako ja jej. Pri zvuku pneumatík škrípajúcich na štrku pred domom sa väčšinou zdvihla od akejkoľvek ilustrácie, na ktorej práve pracovala, a otvorila vchodové dvere, ešte skôr než som stihol vystúpiť z auta. Dnes však nie. A práve dnes to na mňa pôsobilo obzvlášť zlovestným dojmom.

Presviedčal som sa: *Nebľbni. Nie vždy otvára dvere. Ak by si jej zavolať a povedal jej tú dobrú novinu, určite by na teba čakala.* Ale ja som jej to chcel povedať osobne. Chcel som vidieť jej tvár, keď mi bude hovoriť, aký som šikov-

ný. Bolo to lepšie, než len počuť jej hlas. Viem, ako to znie. Niežeby som mal nejaké obrovské ego, ide o to, že uzavretie takejto dohody bolo vrcholom mojej kariéry. Pritiahnuť niekoho ako Grant James vám riadne rozprúdi krv. Je to ešte opojnejšie, ako vybabrať s trhmi.

Ani cvaknutie môjho kľúča v zámku ju neprivolalo k dverám. A čo bolo ešte pozoruhodnejšie, neprilákalo ani Peggy, nášho červeného setra. Miesto toho, aby som na Ellen zavolať, vybral som sa ju hľadať. Pocítil som záchvev obavy. Keď som otvoril dvere do obývačky, zbadal som ju schúlenú v jednom z kresiel. Mala na sebe moju modrú rifľovú košeľu, ktorú mi vytrvalo kradla zo skrine. Nevadí mi to, vídam ju v nej rád. Sedela s kolenami pod bradou a košeľu mala cez ne prevlečenú ako stan.

Pocit úľavy, že som ju tam našiel, zatienil jej zastretý pohľad z okna. Očami hľadela do dávnej minulosti. Ten pohľad som už dlhšie nevidel, no poznal som ho až príliš dobre. To vysvetľovalo, prečo jej Peggy, ktorá bola na jej duševný stav vždy citlivá, ticho ležala pri nohách.

„Ellen?“ oslovil som ju polohlasom.

Obrátila hlavu, zaostřila na mňa a pozbierala sa z kresla.

„Prepáč,“ odvetila skrúšene. Pribehla ku mne a Peggy ju nasledovala, hoci o čosi komótnejšie. Predsa len už má svoje roky. „Bola som kdesi celkom inde.“

„To vidím.“

Naklonila sa ku mne a pobožkala ma. „Aký si mal deň?“

„Dobrý,“ odpovedal som. Uzavretú dohodu som na chvíľu odložil bokom. „Aký bol tvoj?“

„Tiež dobrý.“ Ale usmiala sa až príliš žiarivo.

„Nad čím si premýšľala, keď som sem vošiel?“

Potriasla hlavou. „Nad ničím.“

Chytil som jej bradu prstom a zdvihol jej hlavu, aby mi nemohla uhnúť pohľadom. „Vieš, že také veci na mňa neplatia.“

„Naozaj o nič nejde,“ trvala na svojom.

„Povedz mi to.“

Sotva zreteľne pokrčila plecami. „Ale nič, len... keď som sa dnes poobede vrátila z prechádzky s Peggy, našla som toto.“ Rukou vošla do vrečka na košeli a vytiahla z neho malý predmet. „Ležalo to na chodníku pred domom.“

Pozeral som na maľovanú drevenú figúrku, ktorá jej sedela na dlani. Najprv to bol šok, no vzápätí mnou začal lomcovať hnev, pretože som si chvíľu myslel, že sa mi hrala vo veciach v pracovni. Potom som si však uvedomil, že Ellen by nikdy nič podobné neurobila, a sústredil som svoju pozornosť na to, aby som sa upokojil. Nepovedala predsa práve, že ju našla na chodníku pred domom?

„Nieкто ju musel stratiť,“ nadhodil som najľahostajnejšie, ako som vedel. „Možno nejaké dieťa cestou zo školy alebo tak.“

„Viem. Ide len o to, že mi to pripomenulo...“ Odmlčala sa.

„Počúvam,“ posmelil som ju a v duchu som sa pripravoval na to, čo príde, lebo som presne vedel, čo povie.

„... Laylu.“

Rovnako ako zakaždým, aj teraz jej meno viselo vo vzduchu medzi nami. A kvôli Tonyho telefonátu na mňa pôsobi-
lo ešte ťaživejšie ako zvyčajne.

Ellen sa zasmiala, aby odľahčila situáciu. „Aspoň mi už žiadna nechýba.“ Samozrejme, že som vedel, na čo naráža.

Layla bola prvá, ktorá mi povedala o tom, že s Ellen mali každá vlastnú sadu matriošiek – takých tých drevených ruských figúrok, ktoré sa vkladajú jedna do druhej. Aj o tom, ako Ellen jedného dňa tá najmenšia zmizla a ona z toho obvinila ju. Layla to poprela a figúrka sa nikdy nenašla. A dnes, trinásť rokov po tom, čo som ten príbeh počul prvý raz, ma tá irónia dostala. Rovnako ako Ellenina najmenšia matrioška, aj Layla zmizla – a doposiaľ ju nik nenašiel.

„Možno by si ju mala vyložiť na múrik pred dom, ako sa to robí so stratenými rukavicami,“ nadhodil som. „Keby ju sem niekto prišiel hľadať.“

Zatvárila sa skleslo a ja som si to hneď začal vyčítať. Bola to predsa iba obyčajná matrioška! No vzhľadom na Tonyho telefonát toho na mňa bolo už trochu priveľa.

„To mi nenapadlo,“ hlesla.

„Nevadí, teraz ti môžem kúpiť toľko matriošiek, koľko len budeš chcieť,“ povedal som, hoci sme obaja vedeli, že v tom problém nie je.

Oči sa jej rozšírili. „Myslíš tým, že...?“

„Áno,“ povedal som. Zdvihol som ju na ruky a zatočil sa s ňou. Okamžite som si uvedomil – a nie po prvý raz –, o koľko ľahšia je od Layly. Z krátkeho vrkoča sa jej vymaňilo niekoľko gaštanovohnedých kučier a padli jej do tváre. Rukami ma chytila okolo pliec.

„Grant James sa rozhodol, že investuje?“ zapišťala.

„Presne tak!“ potvrdil som a zahnal som myšlienky na Laylu. Zložil som ju na zem. Krútila sa jej hlava, takže sa trochu zapotácala, zavadila o mňa a ja som ju objal.

„To je úžasné! Harry sa musel od toľkého šťastia vznášať!“ Vykrútila sa mi z objatia. „Ostaň tu, hneď sa vrátim.“

Zmizla v kuchyni. Posadil som sa na gauč a čakal som. Peggy sa mi pretlačila medzi nohy. Vzal som jej hlavu do dlaní, a keď som si všimol, ako veľmi šedivie, pichlo ma pri srdci. Nežne som ju zaťahal za uši, tak ako to má rada, a povedal som jej, že je krásna. Hovorím jej to často, možno až príliš často. No ak mám byť úprimný, Peggy pre mňa znamenala vždy viac než len Peggy. A teraz som sa pre to – kvôli tej matrioške – cítil previnilo.

Bol som napätý. Nahromadilo sa vo mne príliš veľa energie na to, aby som ostal pokojne sedieť. Chcel som ísť do pracovne – na mieru navrhnutej stavby v záhrade – a presvedčiť sa, že moja matrioška, o ktorej Ellen nemala ani poutuchy, je stále bezpečne ukrytá na svojom mieste. Prinútil som sa však trpezlivo čakať a v duchu som si pripomínal, že v mojom svete je všetko v poriadku. Aj tak to bolo ťažké. Už som sa chystal vybrať za Ellen, no v tej chvíli sa vrátila s fľašou šampanského v jednej a dvoma pohármi v druhej ruke.

„Dokonalé,“ povedal som a usmial sa na ňu.

„Pred pár týždňami som ju skryla vzadu v chladničke,“ povedala, keď pokladala poháre na stôl, a fľašu vystrčila smerom ku mne.

„Nie,“ namietol som, vzal som fľašu a jedným pohybom si pritiahol Ellen k sebe. „Mal som na mysli teba.“ Chvíľu som ju pevne držal v náručí, s fľašou šampanského uväznenou medzi našimi telami. „Vieš, aká si krásna?“ Z mojich komplimentov ostala nesvoja. Sklonila hlavu a pobožkala ma na plece. „Ako si vedela, že mi to Grant odklepne?“ pokračoval som.

„Nevedela som to. Ale ak by ťa odmietol, utopili by sme v ňom žiaľ.“

„Už vidíš, prečo vravím, že si dokonalá?“ Dal som jej bozk a prepustil som ju zo svojho objatia. Odkrútil som drôt a vytiahol korok. Šampanské vypenilo a Ellen rýchlo zodvihla poháre zo stola. „Hádaj, kam ťa dnes večer zoberiem,“ nadhodil som, zatiaľ čo som plnil poháre.

„Do *McDonaldu*?“ zažartovala.

„Do *Hideoutu*.“

Natešene sa na mňa pozrela. „Vážne?“

„Hej. Harry nám na znak vďaka zarezervoval stôl.“

Kým sa na poschodí neskôr chystala von, prešiel som do pracovne v záhrade. Sadol som si za stôl a otvoril pravú hornú zásuvku. Môj stôl bol objemný starožitný kúsok z orechového dreva a zásuvky mal také hlboké, že som sa musel poriadne načiahnuť, aby som nahmatal drevený peračník, ktorý sa ukrýval celkom vzadu. Vytiahol som malú maľovanú figúrku, ktorá sa v ňom chúlila. Bola navlas rovnaká ako tá, ktorú Ellen našla pred domom. Keď som jej hladké lakované telo zovrel v dlani, pocítil som rovnaké šklbnutie ako vždy. Bola to zmes túžby a ľútosti, beznádeje a nekonečného zármutku. No cítil som aj vďačnosť. Nebyť tejto malej drevenej bábiky, mohli proti mne viesť trestné stíhanie za Laylinu vraždu.

Bola to jej figúrka. Najmenšia matrioška zo série, ktorú mala odmala. Odkedy sa tá Ellenina stratila, nosila ju neustále pri sebe zo strachu, že by jej ju vzala a vyhlásila za svoju. Volala ju *môj talizman*. Keď bola nervózna, drža-

la ju medzi palcom a ukazovákom a prstami prechádzala po jej hladkom povrchu. Presne to robila aj počas jazdy z Megève, kým sa tísila k dverám spolujazdca. Keď sa polícia na druhý deň ráno vrátila na odpočívadlo, aby znova preskúmala miesto činu, našla ju ležať na mieste, kde sme večer parkovali, hneď vedľa koša na odpadky. Našli aj stopy po vlečení, čo – ako poukázal môj právnik – naznačovalo, že ju niekto z auta vytiahol násilím a ona figúrku pustila zámerne, aby po sebe zanechala stopu. Keďže túto teóriu nebolo možné potvrdiť ani vyvrátiť, povolili mi opustiť Francúzsko a matriošku si nechať.

Vrátil som ju späť do jej skrýše a šiel za Ellen. Keď sme neskôr ležali v posteli – po tom, ako sme v *Hideoute* zahnali hlad vyberanými pokrmami –, telá vpletené jedno do druhého, v duchu som preklímal maličkú matriošku, ktorú dnes Ellen našla. Bola to ďalšia vec, ktorá mi pripomenula, že bez ohľadu na to, koľko rokov od onej udalosti prejde, Layla z môjho života nikdy celkom nezmizne.

Málokedy ubehne čo i len mesiac bez toho, aby sme niekde nenarazili na jej meno – niekto ho zakričí na ulici, patrí postave vo filme alebo v knihe, nesie ho novootvorená reštaurácia, nový koktail či hotel. No aspoň sa už nemusíme zaoberať oznámeniami, že ju niekto údajne zahliadol – to Thomasovo bolo za posledné roky jediné. Tesne po tom, ako zmizla, ich boli stovky: zdalo sa, akoby každý, kto mal ryšavé vlasy, bol vhodným kandidátom.

Sklonil som hlavu a pozrel som sa na Ellen. Chúlila sa mi v náručí a ja som bol zvedavý, či tiež myslí na Laylu. Pravidelné zdvíhanie a klesanie jej hrudníka mi však preradilo, že už spí. Bol som rád, že som jej nepovedal o To-

nyho telefonáte. Všetko – aj toto – by bolo omnoho jednoduchšie, keby sme sa obaja zaľúbili do niekoho iného. No miesto toho sme sa zamilovali jeden do druhého. Po dvanástich rokoch od Laylinho zmiznutia by už malo byť jedno, či je Ellen jej sestra alebo nie.

Ale, samozrejme, vôbec to nebolo jedno.

B. A. PARIS
PRIVEĎ MA SPÄŤ

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 606
Zodpovedná redaktorka Jana Števlíková
Technická redaktorka Jana Urbanová

Z anglického originálu *B A Paris: Bring Me Back*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HQ v Londýne v roku 2018,
preložila Katarína Ondrušová.

Návrh obálky Grafické a DTP studio
Albatros Media, Kamila Flonerová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA